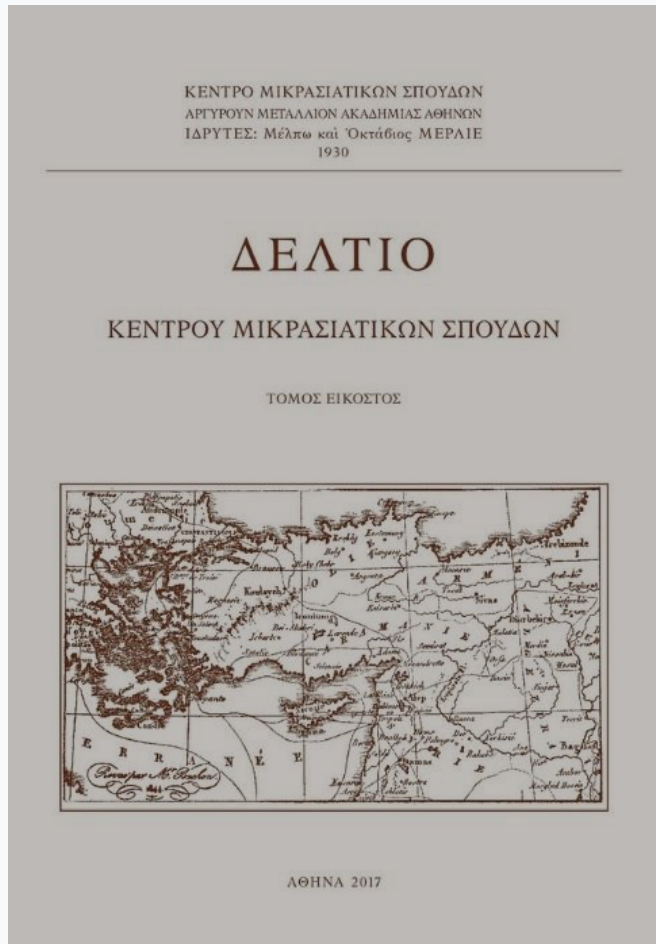

Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών

Τόμ. 20 (2017)

Παπα-Θόδωρος Θεοδωρίδης και Μέλπω Μερλιέ.
Τεκμήρια τής ιστορίας του Κέντρου
Μικρασιατικών Σπουδών

Πασχάλης Μ. Κιτρομηλίδης

doi: [10.12681/deltiokms.26133](https://doi.org/10.12681/deltiokms.26133)

Copyright © 2021, Πασχάλης Μ. Κιτρομηλίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Κιτρομηλίδης Π. Μ. (2021). Παπα-Θόδωρος Θεοδωρίδης και Μέλπω Μερλιέ. Τεκμήρια τής ιστορίας του Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών. *Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών*, 20, 247-254.
<https://doi.org/10.12681/deltiokms.26133>

ΑΠΟ ΤΟ ΥΛΙΚΟ ΤΟΥ ΑΡΧΕΙΟΥ

Πασχάλης Μ. Κιτρομηλίδης

ΠΑΠΑ-ΘΟΔΩΡΟΣ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ ΚΑΙ ΜΕΛΠΩ ΜΕΡΛΙΕ.
ΤΕΚΜΗΡΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΜΙΚΡΑΣΙΑΤΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Ο πρωτοπρεσβύτερος Θεόδωρος Θεοδωρίδης (Φάρασα Καππαδοκίας, 1908 – Αθήνα, 2005) υπήρξε άφοσιωμένος φίλος του Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών, πληροφορητής του Αρχείου Προφορικής Παράδοσης, ανεξάντλητη πηγή προσωπικών βιωμάτων και αναμνήσεων για τη γενέτειρά του, τὰ Φάρασα τῆς Καππαδοκίας. Ἄς σημειωθεῖ ὅτι τὸν παπα-Θόδωρο ὡς ἕναν ἀπὸ τοὺς τελευταίους αὐθεντικούς ὁμιλητὲς τῆς Φαρασιώτικης διαλέκτου ἠχογράφησε τὸ Μουσικὸ Λαογραφικὸ Ἀρχεῖο, συμβάλλοντας στὴ διάσωση καὶ τῆς αὐθεντικῆς προφορᾶς τῶν Φαρασιώτικων. Τὰ Φάρασα, οἰκισμὸς ἀπομονωμένος σὲ δυσπρόσιτο σημεῖο μέσα στὴν ὄροσειρὰ τοῦ Ἀντιταύρου ποῦ περιέκλειε τὴν Καππαδοκία ἀπὸ τὰ νοτιοανατολικά, ἀποτελοῦσαν τὴν ἀπωτάτη νοτιοανατολικὴ ἀπόληξη ὅπου ὁμιλεῖτο ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα στὴ Μικρὰ Ἀσία. Ὁ οἰκισμὸς, τὸν ὁποῖο ὡς νησιδα ἑλληνοφωνίας εἶχε ἐπισημάνει στὸ μνημειῶδες ἔργο του ὁ Richard Dawkins ἤδη ἀπὸ τὸ 1916, ἐρευνήθηκε σὲ βάθος ἀπὸ τὸ Κέντρο Μικρασιατικῶν Σπουδῶν, καὶ οἱ Φαρασιῶτες, σὲ ἔνδειξη εὐγνωμοσύνης, συνέταξαν ψήφισμα στὴ Φαρασιώτικη διάλεκτο καὶ τὸ ἐπέδωσαν στὴν κυρία Μέλπω Μερλιέ στίς 4 Ἀπριλίου 1954. Τὶς ὀφειλὲς αὐτὲς τοῦ χωριοῦ του ἀναγνωρίζει ὁ παπα-Θόδωρος μὲ τὴν ἀναφορὰ του στὸ ἔργο τοῦ Κέντρου Μικρασιατικῶν Σπουδῶν γιὰ τὴ διάσωση τῆς ιστορικῆς καὶ πολιτιστικῆς μαρτυρίας τοῦ ἑλληνισμοῦ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ εἰδικότερα τῆς Καππαδοκίας. Ἡ ἀναφορὰ του στὸ ἔργο τοῦ Κέντρου Μικρασιατικῶν Σπουδῶν ἀνακύπτει σχεδὸν συνειρμικὰ στὴ ρύμη μιᾶς σειρᾶς ἄρθρων στὴν ἐφημερίδα *Προσφυγικὸς Κόσμος*, στὰ ὁποῖα καταγράφει τὶς ἐντυπώσεις του ἀπὸ τὴν ἐπίσκεψή του στὴν Καππαδοκία τὸ ἔτος 1959. Ἡ ὅλη ἀφήγηση εἶναι μιὰ μαρτυρία νόστου καὶ ἀνάκλησης τοῦ παρελθόντος ἐνὸς ὀλόκληρου πολιτισμοῦ ποῦ παρουσιάζει πολλαπλὸ ἐνδιαφέρον. Γιὰ τὸν παπα-Θόδωρο καὶ τὴ σχέση του μὲ τὸ Κέντρο γράφει ὁ Ἰορδάνης Παπαδόπουλος, ὁ ἕτερος αὐθεντικὸς φορέας τῆς Φαρασιώτικης παραδόσεως, σὲ νεκρολογία στὸ *Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικῶν Σπουδῶν* 15 (2008), σσ. 456-460.

Τὸ κείμενο γιὰ τὸ Κέντρο Μικρασιατικῶν Σπουδῶν δημοσιεύθηκε στὸ φύλλο 1950 τῆς 27ης Ἰουνίου 1968. Ὁ παπα-Θόδωρος ἔστειλε προφανῶς ἀντίγραφο τοῦ δημοσιεύματος ποὺ ἀφοροῦσε τὸ Κέντρο στὴν κυρία Μερλιέ στὸ Aix en Provence καὶ ἔλαβε σὲ ἀπάντηση ἐπιστολή, ἡμερομηνίας 21 Ἰουλίου 1968. Τὸ γράμμα αὐτὸ προσφέρθηκε στὸ Ἀρχεῖο Μερλιέ τοῦ Κέντρου Μικρασιατικῶν Σπουδῶν ἀπὸ τὸν κύριο Τρύφωνα Τοπαλίδη καὶ προστέθηκε στὴν Ἀλληλογραφία τῶν ἰδρυτῶν ποὺ φυλάσσεται στὸ Ἀρχεῖο. Δημοσιεύεται ἐδῶ μαζί με τὸ κείμενο τοῦ παπα-Θόδωρου ὡς τεκμήρια τῆς ἱστορίας τοῦ Κέντρου καὶ τῆς ἐρευνητικῆς ἐποποιίας ποὺ ἀπέδωσε αὐτὸν τὸν σημαντικὸ φορέα ἱστορικῆς αὐτογνωσίας τοῦ ἑλληνισμοῦ.

* * *

Ὁ πληροφορητὴς καὶ συνεργάτης τοῦ Κέντρου Μικρασιατικῶν Σπουδῶν, ἀπὸ τὰ Φάρασα τῆς Καππαδοκίας, παπα-Θόδωρος Θεοδορίδης, μετὰ τὴ μητέρα του Ἀναστασία, Δεκέμβριος 1953.

Ἡμερολόγιον τοῦ Θ. Θεοδωρίδου ἐκ Φαράσων¹

ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΕΠΙΣΚΕΨΙΝ ΕΙΣ ΤΗΝ Μ[ΙΚΡΑΝ] ΑΣΙΑΝ

Καὶ ἰδιαίτερος εἰς Καππαδοκίαν τὸ 1959

ΙΘ΄

Εὐγνωμοσύνης στοχασμοὶ γιὰ τὸ Κέντρον Μικρασιατικῶν Σπουδῶν.

Ἔνα ἀκόμη ἱερὸ καθῆκον μὲ ἀνακαλεῖ στήν ἐπικύρωσί του τὴν στιγμή αὐτὴ ποὺ εἶμαι βυθισμένος στοὺς μυστικούς καὶ ἀπόκοσμοὺς αὐτοὺς στοχασμοὺς μου μέσα στὸν Ναὸ καὶ μυσταγωγημένος στὸ ἡμίφως τοῦ ἱεροῦ αὐτοῦ χώρου.

Αὐτὴ τὴ στιγμή, μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ τὴν ὑπερκόσμια σύναξη τῶν προγόνων μας, περνᾷ ἀπ' τὸ νοῦ μου τὸ Κέντρο Μικρασιατικῶν Σπουδῶν.

[Τὸ] ἔθνικώτατο αὐτὸ ἱστορικὸ καὶ πνευματικὸ Ἴδρυμα, ποὺ μέλη καὶ συνεργάτες του εἶναι ἐδῶ μέσα καὶ στέκονται καὶ αὐτοὶ ἱερόπρεπα καὶ ψελλίζουν μυστικά τοὺς στοχασμοὺς τοὺς μπροστὰ στὸ Θεό. Τοῦ ταιριάζει πανελλήνιος ἔπαινος καὶ ἀπὸ μᾶς τοὺς Μικρασιάτες καὶ ἀκόμη τοὺς Καππαδόκες εὐγνωμοσύνης φόρος.

Εἶναι ἐπιβεβλημένο νὰ θυμηθῶ καὶ σὰν ἱερεὺς νὰ εὐχηθῶ μέσ' ἀπ' τὰ μύχια τῆς ψυχῆς μου στὸ Θεὸ γιὰ τὴν ἰδρύτρια τοῦ Κέντρου, τὴν διευθύντρια, τὴν ἀκούραστη πρωτεργάτρια τοῦ ἔθνικου μας αὐτοῦ ἔργου, τὴν κ. Μέλπω Μερλιέ, μὲ τὸν γενικὸ ἐπόπτη καὶ βοηθὸ καὶ πρωτοσυμπαραστάτη του τὸν φιλόμουσο καὶ εἰλικρινῆ φιλέλληνα κ. Ὁκτάβιο Μερλιέ.

Παρακαλῶ γι' αὐτοὺς ποὺ τοὺς ταιριάζουν ἀτίμητα στεφάνια τιμῆς, στεφάνια φτιαγμένα ἀπ' ὅλα τὰ λουλούδια ποὺ φυτρώνουν ἐδῶ στὴ γῆ τῶν προγόνων κι ὠμορφαίνουν τὴν Καππαδοκία. Ζητῶ εὐχὲς καὶ εὐλογίες ἀπ' τὰ ἀμέτρητα πλήθη τῶν πνευμάτων τῶν προγόνων μας. Ζητῶ ὑγεία καὶ μακροζωία ἀπ' τὸν Ζωοδότη Θεὸ γι' αὐτοὺς χάρι, δύναμη. Ζητῶ ἀπ' τὸν Οὐρανόδρομο Ἀργαῖο μὰ ἀπ' τίς αἰώνιες κορφές του νὰ μᾶς δώσῃ γιὰ νὰ στήσουμε ἐκεῖ γιγάντιες τίς φυσιογνωμίες αὐτῶν σὰν ἀντάξιο βραβεῖο στὸ ἀθάνατο κατόρθωμά τους, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλο ἀπ' τὴν ἀναβίωση καὶ ἀποθανάτιση τοῦ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ στὴν ἱστορία καὶ τὸν πολιτισμὸ καὶ γιὰ μᾶς τοὺς Καππαδόκες ἢ Ἀδανασία τῆς γενέτειράς μας.

Ἐκεῖ ψηλὰ στήν οὐράνια κορφὴ τοῦ Ἀργαίου, τοῦ πιὸ ψηλοῦ βουνοῦ τῆς Μικρασίας, τοὺς πρέπει θρόνος καὶ στὴ θωριά τους ἢ ἀπλόχωρη Καππαδοκία νὰ προσφέρῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της γιὰ τὸ ἀθάνατο ἔργο τους.

Καὶ τὸ πνευματικὸ τοῦ Κέντρου συνεργεῖο, ἐργᾶται ἀκαταπόνητοι τοῦ πνευματικοῦ μόχθου, μελίσσια ἀκούραστα ποὺ συλλέγουν καὶ κουβαλοῦν τὸ μέλι [sic] στὴν πνευματικὴ κυψέλη τοῦ Κέντρου, τοὺς ταιριάζει ἡ Παγκαππαδοκικὴ εὐγνω-

1. Προσφυγικὸς Κόσμος, φ. 1950 (27 Ἰουνίου 1968), σ. 2.

μοσύνη και εύλογιες εκείνων πού ἀπαθανάτισαν. Χάρη και δύναμη ἀπ' τὸ Θεό.

Ἄν ἔμενα μόνος μου, αὐτὴ τὴν παραδείσια στιγμή, πόσα και πόσα πράγματα θὰ ἔλεγα. Θὰ ἔλεγα και θὰ παρακαλοῦσα τὸ Θεὸ ἀτέλειωτα.

* * *

Aix en Provence, 21 Ιουλίου '68

Αἰδεσιμώτατε και ἀγαπητὲ Φίλε,

Δὲν ξέρω μὲ τί λόγια νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὴ συγκίνηση πού μᾶς προξενήσατε μὲ τὸ ἄρθρο σας, πού δημοσιεύσατε στὸν «Προσφυγικὸ Κόσμο» τῆς 27ης Ἰουνίου. Ὅπως ἔγραψα και στὸ Κέντρο μας ἢ «Μάνα τῶν Φαράσων» πολλὲς φορὲς δάκρυσε, κι ὁ Octave, πού διακαῶς δὲν τὸν ξεχάσατε, γιὰτὶ πολλὰ ἔχει προσφέρει στὴν ὅλη ἐργασία μας, πολὺ κι ἐκεῖνος συγκινήθηκε.

Οἱ σκέψεις κι ἐνθυμήσεις μου ἀνέτρεξαν στὰ πρῶτα ἐπικά και εὐτυχισμένα χρόνια των Μικρασιατικῶν μου ἐρευνῶν, μόνη τὰ τέσσερα πρῶτα χρόνια, ἔπειτα μὲ τὸν ἀείμνηστο Δημήτρη Λουκόπουλο. Ἄρχισα μὲ τὴν Καππαδοκία και, μέσα στὴν Καππαδοκία, μὲ τὰ Φάρασά μας, πού πλουσιοπάροχα μοῦ ἀνταπέδωσαν τὴν ἀπὸ πρὶν μελετημένη αὐτὴ προτίμησή μου.

Ξέρετε ὅτι τὰ Φάρασά μας ἔχουν 3.753 σελίδες ὑλικό, και οἱ Ἀποικίες τῆς 1.670 σελίδες. Νόμιζα τότε ὅτι εἶχα τὴν αἰωνιότητα μπροστά μου...

Τὸ γράμμα αὐτὸ και ἡ παραπάνω ἀριθμοὶ εἶναι μόνο γιὰ σᾶς, Αἰδεσιμώτατε, αὐστηρῶς προσωπικά. Προσπαθῶ νὰ γράψω μιὰ μελέτη γιὰ τὸ Κέντρο, και γιὰ τὴν ἀναβίωση τοῦ τελευταίου Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ – ἐκεῖ πρέπει νὰ πρωτογραφοῦν οἱ παραπάνω ἀριθμοὶ, ὅπως και ἡ ὅλη προσπάθεια. Παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ μοῦ χαρίσει μερικὰ ἀκόμη χρόνια γιὰ νὰ φέρω σὲ πέρας τὴν ἐργασία αὐτὴ πού ἐκτείνεται σὲ τέσσερεις δεκαετηρίδες, ἀλλὰ πού εἶναι τόσο δύσκολη.

Ξαναδιαβάξω τὸ ἄρθρο σας. Πάλι συγκινοῦμαι. Ὁ Ἄργαῖος... πρὶν 30 χρόνια τὸν εἶχα περπατήσει μὲ τὰ βιβλία και τοὺς χάρτες... εἶπαμε: ἐπικά χρόνια.

Ὁ ἄντρας μου σᾶς εὐχαριστεῖ πολὺ πού τὸν θυμηθήκατε και σᾶς στέλνει τοὺς πιὸ δερμούς του χαιρετισμούς.

Τὸ Σεπτέμβριο θὰ εἶμαι στὴν Ἀθήνα και θὰ ἀρχίσει πάλι ὁ χωρισμὸς ἀπὸ τὸν ἄντρα μου γιὰ μερικοὺς μῆνες. Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγαλύτερη θυσία πού ἔχω κάνει και πού, ἑπτὰ χρόνια τώρα, μοῦ πέφτει τὸ ἴδιο βαρειά. Ἀλλὰ τί νὰ γίνε; μπορῶ νὰ ἐγκαταλείψω τὸ Κέντρο;

Ἐλπίζω ὅτι θὰ ἰδωθοῦμε φέτος και θὰ ποῦμε πολλὰ γιὰ τὴν Καππαδοκία μας. Σᾶς παρακαλῶ νὰ μεταδώσετε τοὺς πιὸ ἐγκάρδιους χαιρετισμούς μου στὴν οἰκογένειά σας.

*Μὲ πολλὴ φιλία και εὐγνώμονα αἰσθήματα,
Μέλπω Μερλιέ*

Ανα. εν. Florence, 21 Ιουλίου, 68

Αδελφού μου ζή αγάπη! Πρε,

Δες ζέρω με' το ζόγω
 να' εās εξαρωβίονα για' τή οργή.
 μου εοι' μās οροφενιόλε με' το
 άρλο εας, εοι' τρυφουσιόλε ολάν
 Προσφυγιο' Κόμο" εν 27^{ης} Ιου.
 νίον. Όου έγραφα ζ' ολό Κόμο μας
 κ' Μάνα εν Παράου" εογέ πορές
 τ'άμρωε, εν' ο' Οτάνε, εοι' τρυφουσιόλε
 εν' ζεγάλε, για' εογέ έγρα εογέ
 περ' ολί' έγρα έγρασία, μας, εογέ εν έουί,
 τος εογέ εν έουί.

Οι οικίες οι εδραϊκές, που ανήκε-
 ραν στα σπίτια έδικα' οι εδραϊκές
 σπίτια' οι κτηριακές μου έπαι-
 ρον τα' έτερα σπίτια' έου,
 τα με' τα' εδραϊκά' εδραϊκά' εδραϊκά'
 σου, "Αγία με' οι κτηριακές
 σου, με' οι κτηριακές, με' τα'
 Παράτα μας, ού' εδραϊκά' με'
 εδραϊκά' τα' εδραϊκά' εδραϊκά',
 εδραϊκά' μου. X

Έπειτα οι τα' Παράτα μας
 έπαιρνε 3.753 εδραϊκά', οι εδραϊκές
 έπαιρνε 1670 εδραϊκά'; Κόμης έλε' εδραϊκά'
 οι εδραϊκές μου...

Οι εδραϊκές εδραϊκές οι εδραϊκές
 εδραϊκές εδραϊκές εδραϊκές, εδραϊκές

2

αμώλατε, αὐτολήριον εὐφροσύνη. Κρο-
 σαστὴ γὰρ γράψω μὲν μεγάλῃ γὰρ τὸ
 κέλετο, καὶ γὰρ τὴν ἀνάμνησιν τῶν
 ἑσπερίων Μυραοκαλιμαῶν Ἑσπερίων
 - τῶν ἐπέων γὰρ ἀπαλοπαροῦν ἢ παρ-
 ούτων ἀπερμῶν, ἔσω γ' ἔσ' ἔγωγε ἀπερ-
 ἴστα. Παρακαλῶ τὸ θεὸν γὰρ μὴ γα-
 ρίσει μερῶν ἀείων ἐπέων γὰρ τὰ
 περὶ σέ' ὄφρα τὴν ἐργασία ἀδελφῶν ἐπὶ
 ἐκτελεσθῆαι ὅτι τῶν ἐπεὶ τελευτήσῃς,
 ἀλλὰ σὸν εἶμι καὶ τὸς δόξα.

Ἐπιτάφια γ' ἄρτο σὰς. Ἐγὼ
 οὐκ ἐπιτάφια. Ὁ Ἄγγελος... ἐπὶ δόξῃ
 ναὶ τὸν εἶγα δευτερεύον μετὰ τὴν
 ἄρτα γ' ἔστι γὰρ... εἴσαρ; εἴσαρ

αρένα.

Ο άνθρωπος μας εἶναι εὐχαριστημένος ὅτι ἔχει
 τὴν ἀνεκτίμητη καὶ εὐχέλεια τὴν ἐπιπέδου
 ἑξουσίαν τῶν γαυλοποιῶν.

Ὁ θεολόγος δὲ εἶναι ὁ ἐπὶ τῆς
 αἰσθητικῆς ἀπορίας καὶ ἡ ἀπορία
 αὐτῆς τῆς ἀπορίας καὶ τῆς ἀπορίας
 αὐτῆς. Ἡ ἀπορία εἶναι ἡ ἀπορία τῆς ἀπορίας
 αὐτῆς ἢ τῆς ἀπορίας αὐτῆς, ἢ τῆς ἀπορίας
 αὐτῆς, καὶ ἡ ἀπορία τῆς ἀπορίας. Ἡ ἀπορία
 αὐτῆς εἶναι ἡ ἀπορία τῆς ἀπορίας
 αὐτῆς ἢ τῆς ἀπορίας αὐτῆς, ἢ τῆς ἀπορίας
 αὐτῆς.

Ἡ ἀπορία δὲ εἶναι ἡ ἀπορία τῆς ἀπορίας
 αὐτῆς καὶ τῆς ἀπορίας αὐτῆς καὶ τῆς ἀπορίας
 αὐτῆς. Ἡ ἀπορία εἶναι ἡ ἀπορία τῆς ἀπορίας
 αὐτῆς ἢ τῆς ἀπορίας αὐτῆς, ἢ τῆς ἀπορίας
 αὐτῆς.

μετὰ τὴν ἀπορία τῆς ἀπορίας αὐτῆς
 ἀπορία, ἀπορία